

A színes léggömb

Egy nyári délután Cékla kutya a kertben várta, hogy kiszálljon Ádám, és a család hazaérjen. Már régen elmentek otthonról, Cékla egyre türelmetlenebb volt, amikor végre meghallotta az autó hangját. Nagyon megörült, felpattant, odaszaladt a kapuhoz, és heves csóválással várta, hogy közeledjen az autó. Mikor Ádám kiszállt a kocsiból, néhány apró játék, és egy hatalmas lufi volt nála, ami egy zsinór segítségével az ég felé himbálózott.

– Cékla! – kiáltott fel Ádám! – Nézd, milyen szép színes lufim van! Citromsárga, mert a citromsárga a kedvenc színem!

– Húú, ez nagyon szép! – lelkesedett Cékla. – Olyan, mint egy hatalmas lebegő labda! Megfoghatom? – kérdezte.

– Nem foghatod meg, mert akkor rögtön kidurranna a fogaidtól – mondta Ádám.

– Nem a lufit fognám meg, hanem a madzagot – mondta Cékla. – Úgy szaladgálnék vele.

– Persze – válaszolt Ádám –, a madzagot megfoghatod, de ne engedd el, nehogy idő előtt elrepüljön.

Ádám odanyújtotta a lufin lógó madzagot Céklának, Cékla pedig elkezdett szaladni vele. Ádámnak nagyon tetszett, ahogy a lufi Cékla mögött lobog, és ő is szaladni kezdett.

– Most én szeretnék szaladni a lufival! – kiáltotta Ádám.

Cékla visszaadta a lufit Ádámnak. Most Ádám szaladt vele, Cékla pedig mellette ugrándozott, és gyönyörködött a madzag végén lengedező lufiban. Egy jó ideje már futkároztak, mire elfáradtak.

– Elfáradtam – mondta Ádám.

– Ülünk le a fa tövébe – javasolta Cékla.

– Ne ülünk le, inkább engedjük el a lufit, és nézzük, ahogy puhán száll a levegőben az ég felé – mondta csillogó szemekkel Ádám.

– Azt nem lehet – válaszolta Cékla. – Az nagyon veszélyes lenne.

– Veszélyes? – kérdezte megdöbbenve Ádám. – Hogyan lehetne veszélyes egy ilyen kicsi lufi, ott fent a hatalmas égen?

– Tudod, a lufi csak egy ideig száll felfelé – kezdett bele Cékla –, aztán lassan elkezd leereszkedni, és földet ér valahol. Nem száll fel teljesen a csillagokig, nincs annyi ereje. Egy idő után elfárad, és valahol messze szépen leszáll. Nem tudhatjuk, hogy hol száll le, és sokszor az ott lakó állatok, az őzikék és nyuszikák belegabalyodnak a madzagba, és nem tudnak kiszabadulni belőle. De előfordul az is, hogy az élénk színű lufikat, vagy azok darabjait például a madarak megeszik, mert azt hiszik, hogy ehető, és sajnos nagyon betegek lesznek tőle. Nekik nincs orvosuk, aki meggyógyítsa őket. Az is lehet, hogy nem élnek túl – mondta Cékla.

– Húha, szegények – mondta szomorúan Ádám. – Ezt nem is tudtam. Akkor ne engedjük el a lufit, mert azt nem szeretném, ha valamilyen kedves állatnak baja lenne tőle. De mit játszunk még vele?

– Vigyük be a házba, ott nézhetjük, ahogy repül, mert a házból nem tud kiszállni, majd pedig újra és újra felrepíthetjük, és visszahúzhatjuk – javasolta Cékla.

– Ez nagyon jó ötlet! – csillant fel Ádám szeme.

Gyorsan beszaladtak a házba, és a legmagasabb szobában elengedték a lufit. A lufi lassan felszállt a plafonig. Ádám elkezdett ugrálni, szerette volna elkapni a madzag végét, hogy visszahúzza, de nem sikerült neki, túl magasan volt. Cékla ugrott egy hatalmasat, és elkapta a madzagot.

– Tessék – mondta, és odanyújtotta a lufit Ádámnak. – Vigyük az ágyadhoz, az ágyadon ugrálva te is biztosan el tudod kapni a madzagot – javasolta Cékla.

Együtt beszaladtak Ádám szobájába, és az ágya fölött újból elengedték a lufit. Ádám az ágyon, Cékla a földön ugrálva próbálta elkapni a madzagot. Hol Ádám kapta el, hol pedig Cékla. Nagyokat nevettek, és mindketten boldogok voltak, hogy végül a lakásban engedték el a lufit, és nem odakint.